

Lyxtur för bekväma 2002

Årets vinterfjälltur samlade elva deltagare, alla beprövade fjällfarare. Inte heller i år lyckades vi locka några nybörjare. Trots att vi lagt vår tur till Jämtland, och trots att vi valt mest fjällstationer som mål för turen. Flera av oss var väldigt nyfikna på dom norska hytterna, som vi hört en del om, men som få hade prövat.

Turen gick veckan före påsk med start 19 mars och vi startade i Vålådalen med en magnifik frukost på turiststationen. Enligt lokala uppgifter hade man fått en meter snö uppe i fjällen dom senaste dyggen. Härligt!!

Inte lika härligt att pulsa i snön i björkskogen upp mot Stensdalen! Efter en natt på tåg kändes dom 17 kilometerarna oändliga. Vi mottogs kungligt av stugvärderna i Stensdalen. Otroligt välkomnande, hjälpsam, omtänksam. Att Heléne överraskade oss med en smarrig chokladkaka med vispgrädde gjorde inte saken sämre. Tala om att minimera packningen. Turen mot Gåsen börjar i björkskog, ganska snart kommer man upp på kalvfjellet och också upp i molnen, som låg täta över Gåsen och gjorde allt vitt. Man såg bara några ledkryss framåt och inte minsta kontur eller ens stenar. Vi anlände tämligen odramatiskt till Gåsen.

Färden mot Sylarna nästa dag började i något bättre sikt, men inte tillräckligt bra för att man skulle se drivorna, som bildats i snön. Det bar nedför och det blev en hel del mäktiga vurpor innan vi nådde vindskyddet vid Gåsån.

Vi stretade sedan på mot Sylarna, som kändes som ett viktigt mål för flera av oss, eftersom vi inte nått dit 1996, då vi blev tvungna att vända vid Spåjme på grund av storm. Sylarna har med åren blivit ett viktigt weekendställe och vår timing var inte

så god, då vi kom fram på fredagskvällen. Det visade sig att det rum vi bokat i "Kläppen" gällde det s.k. hundrummet. Det var tyvärr inte så fräscht och blev något av ett antiklimax. Vi tycker att detta utrymme inte skall vara bokningsbart överhuvudtaget, det var det inte heller i princip, eftersom eventuellt oanmälda hundar även skulle vistas där. Det var bara att maka åt sig. Här får STF skärpa till sig ordentligt. Vi hade hellre sovit på golvet inne på stationen än i detta ofräscha utrymme. Till följande natt bereddes vi dock plats inne på stationen och stationsföreståndaren Mats Almlöf var mycket förstående för problemet och på alla sätt tillmötesgående.

Sylarnas fjällstation har valt att inte ha matservering. Istället finns ett stort urval matvaror att köpa i affären, och man får själv tillaga maten i ett stort kök. Som vanligt hade vi delat in oss i matlag, där vi turades om att laga mat till fyra personer. Vi har blivit riktigt fantasifulla på detta område. Några bra recept finns på annan plats på hemsidan.

Sylarna vill också utge sig att vara Sveriges andra alpina centrum (efter Kebnekaise), men där är det ännu lång väg att gå. Det enda som nu erbjuds besökaren är en guidad tur till Syltoppen om minst 5 anmälde sig. Den turen förutsätter mycket bra väder och hur ofta har man det? Vi hade! Så vi fick upp Oskar på toppen. Alla vi andra föredrog arkitektritad solgrop i Tempeldalen med separat utedass (grävt av Monica). Därifrån kunde vi betrakta dödsföraktande alpinister, som skulle göra den s.k. Syltraversen, en kamvandring som börjar med klättring på Tempelpinnaklerna och slutar med själva Syltoppen. Vi föredrog maklig skidåkning i Tempeldalen, där vi försökte identifiera de olika formationerna i Sylmassivet. Den här turen in i Tempeldalen är mycket vacker och känns verkligen högaltin när man når till botten av dalen. På

sommaren är det inte så lättgången eftersom det är blockmark med mycket stora stenar. Men på Sylarna var det ingen som tipsade om den turen. Inte heller tipsade man om att kliva upp i Ekorrpasset och betrakta den vidunderliga utsikt som öppnar sig mot Härjedalens fjällvärld: Helags, Ljungdalen, Flatruet och ända bort till Mittåckläppen, som karaktäristiskt tornar upp sig borta vid Ramundberget. Dessutom ser man en massa för oss namnlösa norska fjäll.

Den här turen var ju inte någon dagstur för oss, utan från toppen av Ekorrpasset fortsatte vi sedan ned på andra sidan i fantastisk snö. Här skulle telemarkssvängar gjort sig bra, tyvärr behärskar ingen av oss dem, så vi fick ta till det gamla beprövade sick-sack åkandet. Vi fortsatte sedan rakt västerut till Nedalshytta i Norge. Här fick man ett nästan kungligt mottagande. De norska hyttorna skiljer sig helt från svenska fjällstugor. På en s.k. betjent hytte är allt eldat och klart. Kl. 18 serveras gemensam middag med bordsplacering. Värddinna och serveringspersonal serverar maten vid bordet (oftast tre rätter). Efter maten serveras kaffe och kaka i peisestuen, där man sedan umgås i olika grupperingar tills dieselaggregatet för strömförsörjning slås av vid 23-tiden. Då får alla sova under dunbolster i sina rum. På morgonen serveras frukostbuffé, och man kan göra sin "niste" = lunchpaket. Denna helpension kostade ca. 500 Nkr. Inte dyrt trots att det förstås är mycket pengar. På Sylarna fick man betala denna summa för enbart sängplats. Synd att norrmännen valt att hålla öppet bara en kort period runt påsken, vissa stugor bara en vecka. Det blir så trångt när alla skall vara där samtidigt, vi hade dock inga problem med det för vi kom redan första öppningsdagen.

Från Nedalen fortsatte vi sedan norrut till Storerikvollen. Här fick vi se Sylmassivet från "baksidan" eller är det framsidan? Syltoppen ligger ju i Norge. Turen till Storerikvollen var lång

men vacker och klart sevärd. Med hjälp av tips från några trevliga norrmän genade vi sista biten över isen till Storerikvollen. Dom här norrmännen berättade också lite mer om det norska hyttesystemet med sjelvbetjente och ubetjente hytter och hur man kan få tag i en universalnyckel från DNT (Norska Turistföreningen). Vi kanske gör en tur i Norge någon gång.

Efter Storeikvollen återstod nu en stigning upp till Blåhammaren, Sveriges högst belägna fjällstation. Vi hade fortfarande strålande väder som vi haft sedan Sylarna, men skidföret började nu bli sämre på grund av värme och lite nysnö. Nu kom vallningsfria skidor till sin rätt. Praktiskt taget alla vi såg med vallade skidor hade problem. Det isade under eller var bakhalt. Alltid vid fel tillfälle verkade det som. Backarna upp till Blåhammaren minns man alltid som oändliga. Man tror alltid att man nått upp, men det kommer en ny backe. Sedan plötsligt ligger den där, den mysiga stugan med sin landfyr. Då är det bara en halv kilometer kvar.

Blåhammaren hade byggts om rejält sedan vi var där senast 1997. Nu fanns det en fantastisk bastu med vidunderlig utsikt genom ett stort runt fönster, och toalett fanns inomhus. Det var oändligt skönt att slippa palta på sig alla kläder och leta sig fram till dasset längs ett rep mitt i natten. Det kanske är värt mödan att frakta det vi lämnar ifrån oss med helikopter till någon plats på låglandet. Det blåste också upp på kvällen, så pass att vi gjorde oss mödan att gå ut och rädda våra skidor till en skidbod. Följande morgon var allt som lämnats ute översnöat.

Blåhammarens kök är berömt som ett av de bästa i Fjällvärlden och visst var det gott! Löksoppa, Tacos och äpplekaka, det är annat än gammalt frystorkat! Det har vi visserligen slutat med, men det är härligt att sätta sig till dukat bord efter välförrättat

värv ute på fjället.

Nu återstod endast färden ned till Storulvån. Det blåste förskräckligt på morgonen, men vi beslutade oss för att ändå gå, eftersom sikten var god och vi hade en enda stor nedförsbacke tills vi nådde björkskogen nere vid Storulvåtjärn. Vi nådde också stugan på ca. 1 timme. Det började blåsa mer och mer, så det var tur att vi hade medvind. Innan vi nådde fram till Storulvån hade det också börjat regna. Det är en del riktigt kämpiga nedförsbackar innan man når fram. Vi är ju inga överdängare i utförsåkning precis. Vi hade en skön slappareftermiddag i Storulvån, med lunch, bastu och vila. Efter en förträfflig "tågmiddag" i resturangen var det bara att ta taxi till Enafors och konstatera att årets fjällvecka var slut.

På grund av de norska stugornas öppethållande var vi tvungna att vända på vår turplan (börja i Vålådalen istället för att sluta). Det visade sig vara ett lyckat drag ur många synpunkter. Det hade nog varit lite surt att äta torkad eller konserverad mat efter alla kulinariska upplevelser i Norge och på Blåhammaren. Även dom enskilda dagsetapperna gjorde sig mycket bättre från det håll vi tog dem nu. Som exempel tror jag att Ekorrpasset uppför hade varit betydligt svårare än nerför. Även sträckan Nedalshytta - Storerikvollen kändes mycket bättre så här. Att börja turen med att kliva upp till Blåhammaren har vi försökt förut och det var inte någon höjdare, även om det är en ganska kort sträcka.

Camilla Wikström

Sylarnas fjällstation. Från vänster Sven, Camilla, Lena, Bengt, Ann-Marie, Heléne, Oskar, Hasse, Eva, Bengt, Monica.

Sven och
Heléne under
kylig lunchpaus

Gåsenstugan, rejält insnöad

Vattenhämtning är alltid ett äventyr, Gåsen

Molnen gick lågt över Gåsen, på väg mot Sylarna

Raststugan vid Gåsån

Sylmassivet från Fjällstationen, Syltoppen bakre raden till vänster

Templet sett från Sylstationen

Tempeldalen känns högalpin när man når dess innersta

Middag i Sylarnas matsal

Utsikt över Syltraversen, en kamvandring från Templets pinnakler till Syltoppen (ej synlig på bilden)

Utsikt över Härjedalsfjällen från Ekorrpasset

På väg mot Blåhammaren